

Az ajtóban áll és kopogtat (Jel 3,20)

„Meg akarod tudni, mi az élet? Akkor kérdezd meg magadtól: mi a halál.” így figyelmeztet bennünket Friedrich Hebbel német drámaíró. Nem szükséges bizonyítani, hogy az élet és a halál kérdése mindenkit foglalkoztat, és saját elmúlásunkkal kapcsolatos nézeteink kihatnak jövőnkről való felfogásunkra, életünk igazi céljára. Születünk és meghalunk, és e két időpont között élni akarunk, boldogságra és sikerekre vágyunk, szeretnénk szeretni és szeretve lenni. Aztán egy életen át tartó munka és igyekezet, tervek és álmok, egy felépített, jól berendezett életvitel egy pillanat alatt semmibe hullik. „Csak az a vég, csak azt tudnám feledni...” - sóhajta Ádám is Az ember tragédiájában.

Boldog emlékű XXIII. János pápa mondta halála előtt huszonöt évvel: Minél inkább megbékülök a halállal, életem annál inkább egyre derűsebb magaslatokra jut, mert egyre jobban látom az értelmét. Felemelő, szép gondolat, teli reménnyel, hittel, az élet igenlésével, de a halál reális tudatával az ember mindig a túlsó partot kémleli, de csak a hit szemével látja meg annak fényeit. Csak az Istenbe vetett hit ad választ életre, halálra, ezeknek mélységes értelmére. Pascal, a nagy francia filozófus és matematikus a hitén átszűrte matematikai végtelen felismerésében látta meg az élet végtelenségét és a halállal való be nem fejeződő voltát. Juhász Gyula, a magyar költő pedig a szeretetben való hit olthatatlan vágyában és szenvedésében mondja ki: Lenni kell egy örök lakomának!". Igen, az élet csonka és befejezetlen lenne Örökkévalóság nélkül. Igazságtalan volna, ha a dermedtő sír mindent: hitet, reményt, szeretetet, titkolt jó cselekedeteket, barátságot, hűséget, mosolyt és könnyeket, másért hozott áldozatokat, imákat és felajánlott szenvedéseket, csillagtalan, álmatlan éjszakákat és felejthetetlen boldog pillanatokot örökre magába zárna. Jézus mindenre válasz: Én vagyok a föltámadás és az élet, aki bennem hisz, még ha meg is halt, élni fog. Benne hinni azt jelenti: a szeretetben hinni - ahogyan Prohászka Ottokár püspök fogalmazott annak „végső győzelmében”. Isten maga a szeretet: aki szeretetben él, Istenben él. Isten maga a szeretet - így a szeretet halhatatlan.

A halál és az örökkévalóság tudata megtanít bennünket a lényeglátásra - mert ugyan mit viszünk a sírba? A kórház és a temető lelkigyakorlatos hely. Megtanít, hogy most élünk, hogy életünk feladat és kihívás. Figyelmeztet, hogy vigyázzunk: a föld ne rontsa meg bennünk az eget. Figyelmeztet: ember, rövid az élet, egyetlen kincsed a lélek, gondold meg nagyon ahogy egyik temetési énekünk szól. Megtanít hinni, remélni, okosan szeretni, rámutat az élet szépségére és a szentek tudományára, akik derűs bölcsességgel mondták: mi ez az örökkévalósághoz képest? Milyen más minden a mennyország távlatából!

Egy haldokló mondta az ágya köré gyűlt családtagjainak: Bocsátsatok meg, hogy nem szerettelek benneteket jobban!

Még nem késő. Keressük és éljük a halálon túlmutató és az azt legyőző igazi értékeket, hogy valóban ne legyen késő. Jól tudjuk: nem ismerjük sem a napot, sem az órát, ítéletünk pillanatát, örökkévalóságunk kezdetét. Jézus mindig az ajtónkban áll és szeretettel kopogtat, hogy szívünkben lakást vegyen - mert ez az ítéleten túli örök élet kezdete.

„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak benneteket, s arra rendelvelek, hogy menjetek, teremjete gyümölcsöt, maradandó gyümölcsöt. Akkor mindent megad nektek az Atya, amit a nevemben kértek tőle." (Jn15 16)